

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Murenulæ Sacræ Vestis Sponsæ Regis Æterni
Vermiculatæ Opus, De Privilegiis Ordinum Regularium**

Alviset, Virginius

Campidonæ, 1673

Præfatio Ad Lectorem

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62361](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62361)

P R A E F A T I O
A D L E C T O R E M.

NTER *Sacra ac omnino divina illa ornamenta, quibus affatim auctam, ac ditatam à dilecto suo Sponsam Cantorum, nobis Scriptura repraesentat summè sui in contemplationem, oculos pellicunt meos clara illa ac spectatissima Murenularum ut vocat. Imò jam diu deventos, animum in commendationem pertrahunt. Murenulas aureas (inquit) faciemus tibi vermiculatas argento. Nobile certè, ac prorsus dignum ornamentum: sed & singularis opificii. Quamvis autem ad aures spectare aliqui putent: Ad collum aliq. Tyrann. tamen melius censet, spectare ad vestem, atque, Murenulas esse ornamentum quoddam genus, quod ad oras vestium circa collum, manusque interdum ad venustatem & gratiam maiorem apponitur. Quae est autem vestis illa Sponsae Divini amanti, hoc est Ecclesiae tam digna, & Murenulis sic decorata, nisi sacri Regularium Ordines, gratius, Privilegiis, ac favoribus nomine & auctoritate illius ab eius Vicariis Romanis Pontificibus abundè ditari? De quibus vates regius: Astitit Regina à dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata varietate. Quod enim vestis illa varietate decoris & ornamentis confert corpori Regina: hoc Ordines religiosi in sua varietate Ecclesiae. Sed enim ait Origen. verba illa non ita propriè esse Sponsi, sed potius sodalium seu amicorum eius, aut etiam Sponsae, qui non infrequenter audiuntur miscere sermonem in sacro illo Cantico: ut sensus sit, quòd tam Sponsus, quàm eius amici, aut etiam Sponsae unanimiter ad singularis illius ornamentum compositionem suam artem contulerim, ac Sponsus quidem materiam, hoc est aurum suppeditaverit, formamque Murenularum, indiderit. Ipsa verò Amicorum eius subtilis & ingeniosa industria vermiculatas fecerit; Quasi sit sensus, & ipsi dicant Sponsae Murenulas illas, quas à Sponso accepisti: Vermiculatas argento faciemus. Id est, ut Rabbini legunt. Cum punctis argenti. Vel ut Origen. Cum stigmatibus argenti. Seu ut Ambros. Cum distinctionibus argenti. Aut sicut Genebrard. Conspersas punctis argenteis. Hic autem mi Lector, mentem mi fallor, intelligis meam. Hic propositum capis. En Murenulas, quibus Sponsae vestis adornatur, placet tibi vermiculatas exhibere: hoc est privilegia, quibus Ordines religiosi decorantur sub annotationibus, & expositionibus summaris proponere: ut sicut puncta illa argentea, Murenulis Sponsae indita, venustiores illas reddidit, pretioque auxere, ita & Privilegia Regularium nostrum his lucubrationibus, & notis illustrata, quasi tot punctis signata: ut gratiosa lecta evadent, sic ad usum facitiora fiant. Puncta certè sunt ha annotationes nostrae, utpote breves & compendiosae; Sed & argentea,*

PRÆFATIO

rea, quia ex probatissimorum Auctorum Scriptis aut delibata omnes, aut saltem in illis fundata, & velut purissimum argentum omni errorum opinionum scoria expurgata.

Sed forte inquit. Parum aut nihil in hoc opere defertur constitutionibus Summorum Pontificum aut Cardinalium Privilegia moderantibus. Reuerentiam, Submissionem & Obedientiam omnimodam erga Sedem Apostolicam & Eminentissimos Cardinales profiteor, eorumque constitutiones omnes sapientissimas & æquissimas usque ad ultimos apices agnosco. Ceterum sic unus Pontificis voluntati, & constitutionibus parendum semper putavi, ut eius Prædecessores iniquitatis, ignorantie, fraudis, & (quod horreret animus vel cogitare) errores non arguamus. Putavi, inquam, satius dicere, constitutiones alicuius Pontificis, moderativas privilegiorum cadere super aliqua tantum aut aliquorum Ordinum tantum; aut ob omissionem alicuius circumstantie non habere vim derogatoriam sufficientem: quam dicere hos Pontifices errasse, aut nobis illuisse, qui privilegia nunquam, aut non nisi sub certa solemnitate revocanda, seu revocabilia concessere.

Dicis, me opiniones nimis largas adstruere. Verum, unum te rogo, benigne Lector, nempe ut tuis propriis opinionibus, per tantillum tempus ad partem sepositis, indifferentem scilicet te constituas, priusquam de meis ferre iudicium instituas. Nam ut notat Alor. to. 1. inst. l. 2. c. 16. Experientia didicimus, ita hominum aliquos suis opinionibus adhærescere, ac si saxo alligarentur, ac perinde ac si certa, & evidenti ratione concluderent. Quod si tanta religione idola tua colis si inquam, tuas cogitationes, quasi revelationes, & certas demonstrationes reputas, & huiusmodi saxo, saxus factus adhaeres. licet quidem; nec iam mirum si sic affectus alienas opiniones reprobas. Interim autem, quod olim cuidam Boetius, hoc mihi tibi fas erit dicere: Tot esse artis hostes, quot ignorantes. Ponantur in lance æquitatis meæ opiniones, perpensis sine interesse, & passione, meis fundamentis & rationibus, & luce meridiana clarius; apparebit, nihil me temere, neque opiniones nimis largas obtrudere: bene autem favorabiles, ad removendos scrupulos, pro conscientiarum alleviatione, juxta illud Luc. 3. Erunt prava in directa, & aspera in vias planas. Privilegia Ego tracto (materia super omnes favorabilis) & hic loquor, non ut tetricus Stoicus, sed Aristas imitatus, attentis Juris regulis & principis. Quod si omnia Jura clamant, favores esse ampliandos, quid mirum si ego me amplio in adstruendis & manutenendis privilegiis? Sed & huiusmodi opinionibus (quas una mecum pronissima devotione censura Ecclesie subijcio) saluum conductum merentur Doctores, qui prius illas asseruerunt & eorum opera probaverunt. Tuo enim mi Lector (aut si non tuo, at certe non paucorum) genio servire volui in hoc opere. Videas, quibus si aliquid allegatur, statim quis hoc dicat, exquirunt, & Authores expetunt: quasi præteritorum temporum conditio, non errandi privilegium, prius concesserit: presentium status erroribus nos magis obnoxios genuerit. Quid quod nonnulli, hoc ipso aliena opera fastidiunt, quo Authores norunt similes illis Corinthiis qui in Paulo solam corporis infirmitatem attendentes, dona Dei nesciebant aestimare; similes inquam, illi Imperatori, qui in terra, non nisi mari longè petitos pisces: navigans, non nisi terrestrium animantium carnes sua in mensa admittebat, quasi hoc ipso, cibi sapor accrescat, quo remotiore è climate advehuntur. Auctorum sententis sunt eò certiores, quo persona minus noscuntur. Horum igitur genio, quasi prægnantium feminarum inordinatis affectibus, quadam tenus deferre volens; et alienis placuit opiniones meas fulcire auctoritatibus. Et hoc tam abunde, ut verè queam dicere, quia à me ipso non loquor. Et quia mea doctrina non

AD LECTOREM.

non est mea. Sed horum omnium, quos Antesignanos sequor, quos Patres veneror, quos Magistros ausculto, quibus præcipientibus accino: ut qui parat dentem Zolihæ operi immittere, horum repellat: ut numero, auctoritate terreatur. Et si non meo, illorum saltem parcat nomini. Neque enim potest, non modo ipsum hoc meum opus, sed nec ulla in eo opinio censurari, quin simul eadem censura afficiat hos Auctores, quos eruditio reddidit univærsæ Ecclesiæ venerabiles.

Non omnia tamen Regularium privilegia, me relaturum profiteor, Id enim tentare quis præsumat, præstare quis sufficiat? Collectionem ipsorum vocarunt Summi Pontifices, eorum Largitores, Mare magnum. Et haud abs re; ut enim de mari loquens Prophetæ ait, ibi esse reptilia, quorum non est numerus. Sic successu temporis, in tantum auctus est privilegiorum Regularium numerus, ut iam summum aliquam colligere cupienti mihi, visus sit imitandus Piscator Evangelicus, qui cum missâ fagenâ in mare, cepisset non parvâ piscium copiam, non tamen omnes sibi retinuit, sed sedens secus litus, bonos elegit in vasa, malos verò foras misit, ut ait Scriptura. Ad cuius ego imitationem, in tam varia privilegiorum multitudine, quasi dubius, aut potius confusus hærens: dum ex his alia revocata audio: alia parùm necessaria adverto: alia quasi usu quotidiano, minùs æstimata video: alia demùm invidiam parere cognosco. En hæc pauca illustriora, & præsentî temporî magis accommoda selegi proponenda. In allegationibus autem meis nullum respectum habui ad dignitatem, vel merita, seu Aucthorum, seu Ordinum, aut Congregationum, sed ad solas opiniones, & ipsas gratias Pontificas; ut si forte nunc unum auctorem vel Ordinem priùs nòmino, nunc posteriùs, non inde putare quis debeat me æmentis esse, quemquam alteri præferre, sed unumquemque in gradu debito relinquens pro officio suspiciens, pro Religione colens, his lucubrationibus meis omnibus prodesse cupio, nulli obesse. Accipe igitur Lector benevole, munus, & oblato gratanter gratulandum utere.

NOI